

очи къмъ неж. Подаваше се именно Бързобѣгунекъ. Той бѣше облѣченъ пакъ въ излинѣлия и ожуленъ костюмъ, даденъ нему отъ Огнянова, на главата съ шапка съ златно шийритче и съ огромни жълти бакебарди. Дѣсната му ржка, прѣвитата на гърдитъ, висѣше на подвязка отъ бѣла кърпа, прѣкачена прѣвъ вратътъ му. Той идѣше полека и прѣдпазливо насамъ, вѣроятно да избѣгне болезката, която бързото движение причинява на наранения членъ. По лицето му, което се бърчеше на всѣка стъпка, се четеше страдалческо изражение. Кога влѣзна при доктора, той се озърна внимателно на около си и хвърли подвязката на кревата.

— Добрутро, байно! и подаде дѣсницата си.

Докторътъ ж плѣсна силно съ своята, безъ гостѣтъ да покаже най-малъкъ знакъ отъ страдание.

Защото нараняването на Бързобегунека бѣше измислено: трѣбаше да се оправдажтъ честитѣ му посвѣщения у доктора.

— Какво ново? попита го докторътъ.

— Каблешковъ е дошълъ, снощи кжсно, у мене е, каза Бързобѣгунекъ.

— Да се видимъ! каза докторътъ живо.

— Той е трескавъ сега. Цѣла нощъ е билъ въ огънь.

— Ахъ горкиятъ!

— Остави, ами не стои спокоенъ, та ми е продиктувалъ три дълги писма, да се испратятъ днесъ. Такава жилка, а осталь е безъ душа. Камлица го мъчи...

— Да дойдж да го прѣгледамъ, каза докторътъ, като си зе феса.

— Не, сега спи... Заржча ми само да се свика комитета за довечера, и той да се намѣри на засѣданието...

— Небива, нека лѣжи!

— Иди го накарай, ти го знаешъ каква е глава... Свикай членовѣтъ за довечера.

— Добрѣ, ще пратж хаберъ на членовѣтъ.